

Ef

Brev til Ingen, som dog kan læses af Alle uden Fortrydelse, men af Nogle (som forhaabes) deels til Fornøjelse, deels til Forbedrelse.

Skrevet i Bergens Stift udi Norge 1772.

Trykt hos Kongel. Majest. privileg. Bogtrykker.

Universitetsbiblioteket i Bergen

D box 41

[Krog, Thomas Georg?]

- / ar
580142

En siden Tractat, om alle Mennesters endelige Opreysning ved Christum, som sidst i afvigte Aar udkom i Bergen, har giort adskillige Bevægelsær i Mennestenes adskillige Gemyter, og, efter deres forskellige Kundskabs, Erfarenheds, Alders, samt Ærds og Redeligheds Grader, haft forskellige Vrinninger. Nogle, baade af Stand og Ærd san delig store, har værdiget den ubenevnte, og af dem blot giættede Author, deres høye Bis fald, og bearet ham, til Forsikring derom, med deres højbevaagne og ædelmodige Skris velse. Andre, af Authors egen, stont i Henseende til Lærdom og Fortienester, langt højere Classe, har og, saavel skriftlig til ham selv, som mundelig i Samtale med andre, vitselig, sagtmødig, kærlig og fornuftig baade handlet og dømmet, og, endstont ikke alle har haft lige Tanker med Author, dog ingen af disse, hverken med Utkærlighed, langt mindre med Uartighed, i mindste Maade fornermet ham. Andre, af Middel-Standens begge Kion, baade Lærde og Ulærde, dem Author, deels af lang Erfarenhed kender, deels efter alle Prover og Kendetegn bør troe, at være sande Christne og oprigtige Guds Born, ere herved blevne underlig og hellig bevægede, deres Tanker roeli gerc

gere, deres Hierter, i HERREN deres GUD, frimodigere, og deres Stæl end meere dragne til deres store Frelseres Pris og Herliggiorelse. Hidindtil har da Author været lykkelig. Men, see! nu fremtræder en anden Orden af Mennesker og Domme. Nogle, for hvilke denne Lærdom har været nye og fremmed, har anset (som jeg troer, i Sandhed, Reedelighed og Ustyldighed) den, som en nye Sikkerheds Grund og Styttie for den allerede i det Onde liggende og sovende Verden, og derover, for saavidt, med Rette ere blevne allarmerede og misfornohede. Men andre, og deriblandt de fleste, som selv har allermindst af indvortes Religions Baand og Følelse, og hvis Lærdom og Belæsenhed desuden strækker sig ikke stort videre, end til Postillerne, har, som man siger, bevæget Himmel og Jord, og vilde gierne, hvis det stod i deres Magt, bevæge alle Elementer til Hævn og Vrede over den, i deres Tanker, saa uværdige og strafstyldige Author. Ja nogles overordentlige Orthodoxye, i et vist Fogderie, er virkelig gaaet saavidt, at de har anset denne lidens Tractat for et Bærk af Struensee, sigtende til at udrydde den gamle Religion; Og hvad Under da, at deres Nitkærhed maa og gaae saavidt? At de, under een Standart med hine, af lige tomme Hierner, og lige fulde Halse, tilsammen vil raabe: Korsfæst! Korsfæst! Men ult derse er dog ikke andet, end hvad

Author forud kunde vide og forvente sig. Thi, i vore slebne Tider, er det bleven en vis Regul, man altid kand forlade sig paa: At jo større Folk, saavel i Civil-, som Militair-Stand, jo større Moderation, Forstand, Mildhed, Ædmighed, Kærlighed i deres Domme, og Lævsalighed i deres Omgiængelse. Øvrighedens dragne Sværd, Krigs-Heltens blotte Kaaerde, svinges og blinker nu omslunder ikke Kun Fiender og Onde til Skræk, men giver en yndig Glæds og et behageligt Skin for Smaae og Ustyldige.

Ligesaa lidet Fare har og en nye Author med en fremmed og ikke almindelig Meening, som i sig selv er ustyldig, hos fromme, sande og virkelig Lærde; Thi, ligesom disse har den beste Indsigt og Bequemhed til at domme ret, saa har de og det beste Hjerte og Billie, til at giøre Ret; og, ligesom deres Lærdom og Erfarenhed sætter dem i Stand til at kunde, saa bevæger og deres Dyd og Redelighed dem til at ville domme (esther Prophetens Advarsel til Israels Dommere) Sandheds, Retfaerdigheds og Kærligheds Domme. Endog de fra Sandheden virkelig vildfarende, kand og vil saadanne ret Geistlige og Lærde, hielpe til Rette, med Sagtmadigheds og Kærligheds Aanb.

Før sande og fromme, fornemmelig derhos svage og smue Guds Børn, kand den Lærdom, om alle Minnessers endelige Frelse ved Christum, ikke være andet, end kær, sed og behage-

behagelig, da den allerbest tilfredsstiller deres
Fornuft, roeliger deres Tanker, borttager deres Twivl, opphoyer deres Frelsere, og gior alle
Guds Beyle, i Maadens heele Huusholdning,
for dem kiendeligere, forstaaeligere, helligere,
og saa meget meere, all Antagelse værdige.

Andre, baade Halv-Lærde og heel Ullerde,
(Guld bevare mig ifra, at ville hertil regne alle
saa kaldte Læge og Ustuderede, da mange af disse
ere sandelig langt dydigere, klogere, værdige-
re, og i Kraft og Sandhed lærdere, end mange
af de sau kaldte Lærde og Studerede,) men san-
danne, enten Halv- eller gandske Ullerde, siger
jeg, som, med ingen Indsigts i nogen Sand-
heds Sammenhæng, med ingen Overbeviis-
ning om nogen Religions Grund i deres For-
stand, eller med nogen Sandheds Kraft og Er-
faring paa deres Hierter, har Religion allene,
som de har lært den i deres Ungdom, kand den
endnu til deels uden ad, og troer, som efter en
Snoer, alt hvad de deraf erindrer, holdende
imidlertid stift ved deres gamle Sædbaner,
vandrende, uden mindste Bekymring for det
Tilkommende, roelige frem paa deres gamle
Beyle, meenende, ved et par aarlige Altar-
Gange, eller formedelst et par Timers alvor-
ligere Andagt paa deres Yderste, at kunde godt-
gisre, med den gode Guld, et heelt foregaaende
Livs Uorderligheder: Seel saadanne Slags
Folk, være sig saa kaldte Lærde eller Ullerde,

de ere alle Tider og allebegne de allerhidsigste og ubarmhertigste Religions Midkære; De holder strax, alt hvad som er Nyt for dem, og over deres Begreb og Systema, for falsk og kætterst; og jo mindre de har af sand og virkelig Religion selv, jo hæftigere og hidsigere Religions Forfolgere ere de mod andre, sindede, næsten som hin Franske Regent, sidst i forrige Seculo, der meenede, at kunde forsonne sine Enheder og fortiene sig Himmelten, med at forfolge og udrydde de arme Hugonotter, hvis Lærdoms Grund eller Ugrund, Sandhed eller Usandhed, han dog selv allermindst indsaae og kiendte. Alle Tiders Erfarenhed har beviset, og vil fremdeles bevise dette. Sed, audiatur & altera Pars, heder det; Contra-Parten maa og høres. Lad derfore denne formeente falske og farlige Lærdoms hidsige Flender nu fremtræde, med alle deres Grunde og Trettesættelser, som efter det jeg har merket, løber ind, og kand samles i disse 2de Hoved-Posier, nemlig: 1) Spørsges da: Om ikke den Lærdom, om alle Menneskers endelige Frelse og Forløsning ved Christum, fører Folk lige til Sikkerhed? Om ikke enhver Ugudelig vil blive dristigere til at synde, naar han hører, og kand troe, at han dog eengang Kål forløses fra Helvede? Folgelig: Om ikke Synd, Sikkerhed eg Ugudelighed ved saadan Lærdom vil vore og tiltage: Jeg svarer hertil, med fuldkommen Overbevisning: Ney! Aldeles

les ikke! Eigesom den Haand maatte visne og
blive forbanded, der vilde, tvert imod Sam-
vittigheds Overbeviisning, skrive Ugudelighed
til Fordeel, og Satans Rige til Besordring.
Ja! jeg for understaae mig at sige, at den,
som virkelig troer, at bemeldte Lærdom gier
nogen, enten værre end han er, eller hindrer
ham fra, at blive bædre, han har ikke noye
nok betragtet enten Lærdommens eller Mennes-
kets Natur og Bestaffenhed. Thi, Kiære!
Hvad fører dog denne Lærdom naturlig og nød-
pendig med sig? Visselig, hos et sandt Guds
Barn, intet uden hellige, ophøjede, himmel-
iske tanker og Bevægelser. Men, hvad hos
en Ugudelig? Visselig, et af disse to: Enten
en Stands, en Eftertanke; han hører her no-
get Nyt, som er riueligt, noget, hans For-
nuft maa bifalde, at en langvarig Oval og Vi-
ne, en øwig (ikke uendelig) Helvedes Jld og
Jammer vil folge vist og utvilelig paa hans For-
hærdelse i Synden, imedens en af hans forrige
Gantrøes, Sikkerheds, ja, (som jeg veed Exem-
pel paa) fast Atheisteries Stykker, nemlig, den
uendelige Fordommeleses Lærdom, bliver ham
borttaget og frarevet: Eller han bliver, i alle
Maader, just den selv samme, da jeg vist veed, og
er fuldkommen forsikret paa, at den, som er saa
sovende i sin Samvittighed, saa død i sin Synd,
saar forhærdef i sit Hierte, at han ikke kand
ræddes og strækkes for et øvigt Helvede, ester

Guds Ord, som kand være tusinde, og (maaske) mange tusinde Aar, i Oval og Pine for ham, han røres og strækkes sandelig heller aldrig af alt, hvad man om et u-endeligt Helvede vilde prædike for ham, det han endnu langt mindre vil troe, og paa sig applicere. Over alt, er dette længe siden erfaret, og bragt til en u-imodsigelig Sandhed: At den store Hob Mennesker aldrig folger i Levnet deres Religions Principia; det er ikke deres Lære-Satser, være sig saa eller saa, men deres Lyster, Tilbøjeligheder og Sædvaner, som bestemmer deres Levnet og Opførsel. Den dyrebare Sandhed selv, er i de menneskelige Stæle, efter en lerd og gudfrystig Engellsænders Ord, som et Lys, der Skinner, men ikke antænder; som en Ild, der vel lyser, men ikke varmer. Lad Dage, Tid og Erfarenhed tale: Hvad Frugt har vel den Lærdom om en u-endelig Fordommelse giort i Verden? Hvor mange Ugadelige ere, ved dens Prædiken, bragte til Omvendelse? Ikke een eeneste. Eller, hvad Skade har vel den Lærdom om et evigt (ikke u-endeligt) Helvede, efter Guds Ord, baade i Skriften og Hornstenen, giort i Verden, siden den blev bekjendt og i offentlige, baade store og smaae Skrifter læset, nu næsten for et heelt Seculum (ja om Tid her var at bevise det) for 1500 Aar siden, i Christenheden, ligesom den og nu, efter de lærde Aviser, i Danmark er offentlig bekjendtgjort, og af Grund-

Grundlærde Mænd approberet? Er vel nogen derved blevet værre eller ugudeligere? Nej, sandelig ikke en eeneste, hverken er, eller naturligvis derved kand blive det. Langt snarere var det at formode, at denne Lærdom, som nedris- ver endnu en Støtte for Fritænkere og Atheis- ter, som er grundet i Fornuften og Skriften tilkige, som ikke den Ugudeligste selv kand moda- sige, eller finde nogen Urimelighed udi, heller maatte trænge ind i hans Forstand, bemæstre hans Hierte, dræbe Ormen, og bryde klippen. Man veed jo, at en Wolsteen, en Collins, en Hobbes, en Tyndal, ja og en Spinoza selv, med de allerafsheligste Lære-Satser, har dog levet udvortes ørbare og ustraffelige. Alt saa- er det kun Lyster, Laster, Tilbøreligheder, Gedvaner, tilligemed Tillid paa det saa kaldte Opus Operatum, paa den udvortes Religions Øvelse, og paa den almindelige, og ikke forsigtig nok forklarede, hørde og antagne Meening, om nogle faa Timers og Øyeblikkes Omvendelies Tillstrækkelighed paa det sidste, som haade anledia- ger og vedligeholder Sikkerhed hos Menneskene, men slet ikke Lære-Punkter, og altermindst dens- ne: Om Menneskers endelige og alminder- lige Hjelp og Opreysning ved Christum.

Den anden Modsigelses Grund bliver (uden Twivl) det saa kaldte, og hos de fleste saa meget formaaende, præjudicium Authoritatis, det er: Den Tillid og Troe paa saa mange store

store og læerde Mændes Medhold og Domme,
som alle haver lært og skrevet imod denne Lær-
dom. De store Kjæmper, som her opreyser
sig mod Author, ere en Buddaeus, en
Mosheim, en Reinbeck, en Gunnerus,
og flere Lys og Stierner i Kirken, af første
Størrelse. Hvad har vel en Overg, mod saa-
danne Helte, en Lærling, mod saadanne Ora-
eler, at sige og indvende? Men jeg svarer:
Her heder det med rette: Nullius in verba ju-
rare Magistri. Jeg kiender alle disse høy-be-
romte og sandelig høy-fortiente Mændes Skrif-
ter, Lærdom og u-endelige Præ og Fortrin,
for min egen Fattigdom, ja mit Intet, imod
deres Alt at regne. Men med alt dette veed
jeg dog, at de har været Mennester, det er:
saadanne indstrænklede Creaturer, der ere Feil
og Bildfarelser underkastede. Og, hvor mange
hundrede, ja tusinde Exempler, kand ikke Histo-
rien vise os paa de allerstørste Mændes og Geni-
ers Haandgribelige Bildfarelser? Disse saa
allene, som nu, medens jeg skriver dette, rin-
der mig i Hukommelse, kand tåne til Bevis
herpaa: Hvo skulde, for Exempel, kunde have
formodeet, at den store og udodelige Newton,
hvis Forstand var som en Engels, skulde dog,
tvertimod ald historisk Bisched, have ophøjet
Edomiterne over Egypterne, fra hvilke dog
haade Edomiters, Grækere, Rommeres, og
alle gamle Folkets Visdom og Konster, uden
mindre

mindste Ebbl, maa sege sin Ribe og Oprindelse. Hvo skulde have tænkt, at den saa penetrante og skarpsindige Bajle kunde dog have tænkt saa ilde, og raisonneret saa elendig, som han dog, i visse Materier, og paa visse Steder, i sine Skrifter har gjort? Hvo skulde have ventet, at den huule Cardinal Richilieu, med saa stort Genie og Forstand, som hans, kunde dog, ret alvorlig, have forlanget Jesuiternes Broderskab, og paa sit Yderste, segt Trost, i en skriftlig Forskring, om Deelagtighed i deres Fortjenester, ja doet med samme i Hænderne? Hvo skulde have formodeet, at saa fornuftig og dydig, ja saa leerd og belæset Mand, som Chevallier Solard, der endog kunde skrive saa leerde Anmærkninger over den grædste Historie-Skriver Polybium, kunde dog af Hiertet troe Jansenisternes Daerligheder, og med dem aflegge sin Andagt og Tilbedelse ved Abt Paris Grav? Endelig et for alle: Hvo skulde have tænkt, at vort eget Lands, det Danse Riges udselige Ere, den store, den grundlærde, den gudfrugtige Thomas Bartholin, midt i det klareste Lys, om Kirkens og den nye Huusholdnings fuldkomne Frihed, fra alt Ceremoniel- og Traeldoms-ligt, kunde dog alvorlig hoide det for Synd og Ugudeligt, at æde Blod og Qvalt, ja, paa sit Yderste forbyde sine Børn og Afskom det, hvilket de og ligesom hine troefaste Rechabiter, indtil denne Dag,

Dagi skal have holdet og hellig iagttaget. Her-
af, saavel som af tusinde lige Exempler, kand
sees, at endog de allersørste Mænd kand seile,
ja baade troe, lære og skrive det, som dog ikke
holder Sandheds Prøve. Allerlettest kand
det skee, og være muligt, i denne omvistede
Materie, som de, fra Barns Been af, har
hørt, og, i den Alder, uden Provelse, har an-
taget den ene Lærdom, siden stedse betragtet
den, forelæst sig i den, eengang forsvaret, og
siden ikke vil revocere den, uden at have (maa-
ske) eengang vildet værdige den anden mod-
satte Lærdoms Gruade, deres alvorlige og
upartiske Undersøgelse. Da nu saadant lette-
lig kand skee, og skeer virkelig alt for ofte, saa
bor intet Menneske, i Lærdoms og Religions
Satser, hvile og forlade sig paa noget Mien-
nesses Domme og Anseelse, men, under Bon
og Baakaldelse, med et eensoldigt Øye og rede-
ligt Hjerte, selv, i Guds Ord, søge og randlager,
og derefter antage, troe og beholde de Sandhe-
der, som han finder at være de klareste for sin
Forstand, de sødeste for sit Hjerte, og de kras-
tigste til sin Helligiorelse.

Men, vil en Modstander sige: Her kand
man dræbe Author med sit eget Sværd. Gaaer
det saa med det gronne Troe, hvad vil da
blive med det torre? Kand Billerne selv
svigte, hvor læt brydes da ikke Korene? Kand saa store Mænd, som ere nævnte, seile
og

og fare vild, hvor meget lækkere da, saa
dan deres Lærling og Discipel, som Author?
I sør kand han her være bedraget, just paa
den Sey, som han har viset, at være saa mis-
lig og slibrig for de store Lærde, nemlig ved
en blind, uprosvet, for hastig og usiglig fættet
Kierlighed til den eene Lærdom, uden at have
til Gavns, enten prøvet eller fættet den mod-
satte Lærdoms Grunde og Bevisligheder.
Hertil svares: Alt dette kand være saa i Sand-
hed; ligesom den maatte være ganske blind,
og opblest af daarlig Egenkierlighed, som
vilde nægte Mueligheden i noget af alt dette.
Men imidlertid, vil jeg giøre det allerhøjste
ærede Publico, Reede og Regnskab, for mit
sande Forhold og Opsørelse, i Henseende til om-
twistede Materie: Jeg har, det er sandt, fæ-
tet stor Kierlighed og Høagtelse for denne,
mig sør betydelige og vigtige Materie. Jeg
har, i en Tid af 30 Aar, jævnlig haft den i
Tank og Betragtning. Jeg har læset, gans-
ke upartist, og med min allerhøste Lænkes-
kraft, saa vel de banebrente berømmelige
Mænds Skrifter og Grunde imed, som og
de andres, og anderledes Lænkendes Grunde
og Bevisligheder, for den, og bekender i ald
Sandhed og Oprigtighed, at jeg, N.B. i
mit Hierke, i mine Tanker, og efter min
Indsigt, har fundet disse Sidstes Grunde og Be-
visligheder, vigtigere og sterkere end Hines.

Jeg

Jeg har deels ved Læsning, deels ved Samtaler, med mange og adskillige brave Mænd, fundet, at denne Lærdom troes af ligesaa lærde, fromme og gudfrygtige Mænd, som de modsatte. Ex. gr. toruden mangfoldige andre, den bekendte lærde og gudfrygtige Camphenus i Holland, der, over den almindelige uendelige Fordsmelses Lærdom, blev bragt i saadan Twivl og Vankelmodighed, at han bekendte, at han ikke var nogen Christen, forend denne Scrupel, ved en mildere og sundere Forklaring, blev ham betaget. Den store og saa vidtloftig belæste. og grund-lærde Joh. Clericus, var jo og en stor Tilhængere og Elskere af denne Lærdom, om alle Menneskers endelige Oprørsning ved Christum; ligesom han og holdt for, at aldriq noget bædre kunde bestride og fuldkaste Bailes og andre Fritænkeres allersarligste og største Indvendinger mod Religionen. Jeg har erfaret, at alle, sandelig oprigtige, kærlige og omme Guds Born, har glædet sig ved, at høre den, tilbedet sig Overbevisning om den, ja ret, i deres Sæle, derover velsignet og ophevet den herlige Frelsere. Jeg har ikke bædre, ved nogen Lærdom, fundet oplöse adskillige Twivl, ikke bædre fundet foreene alle Guds hellige Egenstaber, ikke meere opheve og herliggiore den dyre Forsoning, og endelig, ikke fundet give adskillige Skrifstens Sprog nogen sand og utvungen Forklaring, uden ved, at antage denne Lærdom.

Over

Over alt, er denne Lærdom jo ingen Fundamental Troens Articul. Enhver kand jo, uden Fare for sin Siel, heri troe, eller ikke troe, alt efter som Sagen og Sandheden viser sig for ham. Hvor ubbilligt og uchristeligt da, at den ene vil foragte, forkæmpe, bagtale, beskjemme, ja, som Paulus siger, bide og opæde den anden, fordi en Sag synes anderledes for hans Dyne, end for den andens? Eller hvad Ondt, hvad Fare, hvad Fornermelse, enten mod Gud eller Mennesker, kand være herudi, at jeg troer, at Dens evige og uendelige, ald Ecclies Gud og ald Barmhertigheds Fader, vil omsider, for hans Sons dyre Forsonnings Skild, yntes og forbarme sig over sine, i en heel Evighed, retfærdig straffede Creature og Hænders Gierninger? At jeg troer og antager en Lærdom, som er grundet i Fornuften, som staar etdelig i Skriften, som foreener alle Guds Fuldkommenheder, som gisr vordesignede Jesum, ret til en stor, hørlig, almægtig, og saa at sige, ret bælønnet, lykselig og velsignet Frelsere, som betager svage Hierter deres Evyl, som gyder Fred og Glæde i omme Siele, og saarede Samvittigheder, og endelig, som, efter sin Natur og sande Folger, aldrig kand stade, forværre ogsfordærve nogen, uden den, som desuden selv, modvillig vil skytte sig i Fordervelse?

See! Disse ere da de Bege, hvorpaa jeg har biefaldelig gaaet frem, og de Grunde hvorpaa jeg bygger mit Samtykke til den Lærdom, om alle faldne Syndes endelige Hjælp og Frelse ved Christum.

Endelig, kand nogen, uden opsgøte Subtiliteter, Distinctioner, og alt for abstracte metaphysiske Speculationer, som alt er kun blot menneskelig Værk, men allene med saadanne Grunde, som en jen, almindelig, dog (Gud ses Tak) sund og ustadt menneskelig Fornuft

lige frem, og uden Omvæsb., kand satte og modtage, vise mig en bedre Vey, een sikrere Maade, en sundere og grundigere Forklaring, til at komme til Tankers Rolighed, og Tilfreds-Stillelse, ved disse 4 Posters Overvejelse, nemlig:

1) Guds Præscience (Forud-Bidenhed), førend han stabte Verden og Mennesker.

2) Hvorledes Gud kand siges, at ville hiertelig, alvorlig, satte Hensigter, giøre store og forunderlige Anstalter, for at opnæae samme, uden dog nogen Tid at opnæae dem, som nødvendig synes at følge af en uendelig Fordommelse.

3) Hvorledes Jesu Christi dyre Forlossning, ved anden Lærdom, kand meere opføres og herliggiøres.

4) Hvorledes saa mange klare Skriften's Sprog, ex. gr. i Tim. 2, 4. i Tim. 4, 10. Rom. 5, 18. 19. Coll. 1, 20. Eph. 1, 7. 10. i Cor. 15, 22-28. Phil. 2, 9. 11. Hebr. 2, 8. og, foruden mange fleere, i sør Petri Ord, i Ep. 3, 18. 20. item 4, 6, ellers, og paa anden Maade, tydelig, forstaaelig, grundig og utvungen kand forklares. Kand, siger jeg, nogen over disse 4 Postier, med anden Lærdom og Forklaring, føre mig paa sikrere, forstaaeligere og bædre Vey, da vil jeg med Glæde antage, og vende mig til samme. Men, saa længe det ikke skeer, saa folger jeg, i Einfoldighed, det lys, jeg har, og lader mig ikke, ved nogen blot menneskelig Anseelse, børre en Sandhed, som er mig saa stor, god og behagelig.

Kand nogen dersor, finde Behag i at laste, forkiættre, bagtale, og enten mundtlig eller skriftlig fornærme, maa det blive hans egen Sag, baade at giøre og forsvere, da jeg albrig agter, enten at spare, eller forsvere mig mod saadant, som finder desuden, sia rette Dom, i alle ødle, dydige og fornuftige Menneskers Tanker. Og esterdi en Sandhed og dens Grunde, alle Tider er og bliver det samme og de samme, saa indlader jeg mig heller ikke i meere Skriven herom, da dette her, eengang for alle skrevne, bliver, uden Twivl, det sidste, som, i denne Materie, af mig skrives.

